

rende for Industrien, glemmer det ærede Medlem Hr. Wilmann, naar han taler om Henvendelsen fra Industrien, at oplyse, at der i denne Henvendelse netop er Tale om den Konkurrence, der paaføres Industrien fra Udlandet. Enhver, der har det mindste Kendskab til Industrien overhovedet, vil ikke være i Tvivl om, at denne Konkurrence er af langt, langt værre Art end den Slappelse, der finder Sted i Folks Købetilbøjelighed, fordi en Cigar er en Øre eller to dyrere. Jeg maa derfor gentagende hævde, at det, det kommer an paa, er at forhindre en Konkurrence ud over rimelige Grænser. Dertil er det, Rigsdagens Hjælp kræves, og dertil er vi fra det konservative Folkepartis Side villige.

Wilmann: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard synes stadig at tale om noget andet end det, der ligger for, og det er der ikke noget at sige til i den Situation, hvori han er. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Beskatningen vil i allerhøjeste Grad paavirke Forbruget. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard taler nok om, at et Par Øre mere eller mindre spiller ikke saa stor en Rolle. Den Tale holdes ikke saa tidt; det kommer naturligvis an paa, hvad det drejer sig om. Naar det drejer sig om et Par Øre mere eller mindre til Arbejderne i Timen, spiller det en overordentlig stor Rolle, men naar det passer, spiller det ingen Rolle. Der er ingen Tvivl om, at nogle Øre mere eller mindre for en Cigar spiller en Rolle for Forbrugerne her i Landet, navnlig hvis man gaar Tider imøde, hvor Priserne gaar nedad. Derfor kan hverken det ærede Medlem eller den højtærede Finansminister i Virkeligheden sige, om Lovforslaget eller vore Ændringer, der blev forkastet, vil give mest; det vil bero paa, hvor stort Forbruget bliver, og hvor stort det bliver, er ingen i Stand til at sige. Men efter al Sandsynlighed vil den Skat, der gør Cigarerne billigere, give det største Forbrug, og naar vi har ønsket en Nedsættelse, er det netop, fordi vi har ment, at det vilde give større Forbrug og derfor ogsaa flere Penge i Statskassen. Finansministeren ved i Virkeligheden ikke, hvad hans Forslag vil bringe, for det kan ingen beregne.

H. O. Hansen: Jeg maa takke den højtærede Finansminister for de Udtalelser, der nu faldt om Imødekommenhed overfor de forskellige Erhverv i Tobaksbranchen ved den endelige Revision, ved hvilken Tobaksbeskatningen skal isatsættes for Fremtiden, og at dette Spørgsmaal bliver

drøftet i den alsidige Kommission, som beskæftiger sig med Tobaksspørgsmaalet.

Jeg har dernæst en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som siger, at Tobaksfabrikanternes Forslag ikke var det, som Mindretallet stillede. Men det ærede Medlem maa jo vide, at det var det samlede Udvalg, repræsenterende alle Dele af Branchen, der henvendte sig til Skattelovsudvalget. Fordi det ærede Medlem Hr. Korsgaard nu har talt med en enkelt Mand, kan det derfor ikke nytte, at han vil søge at gøre det til, at det ikke var Fabrikanternes Forslag, der forelaa. Det var et Forslag fra det samlede Erhverv, der forelaa til Behandling, og som det ærede Medlem og hans Parti gik imod.

Selv om der altsaa er flere af disse midlertidige Love, som vi ikke med Glæde kan stemme for, eftersom den meget høje Beskatning, som jeg allerede pegede paa ved første Behandling, ikke er blevet ændret — jeg tænker her paa Spiritus-skatten m. m. —, vil vi ikke, da det er midlertidige Love, stemme imod dem. Med Hensyn til Tobaksbeskatningen beklager jeg meget, at man ikke har kunnet faa gennemført de ønskede Ændringer, som ogsaa hvilede paa et finansielt Grundlag, idet Systemet, som sagt, var godt og var tiltraadt af alle Grene indenfor Tobaksbranchen. Vi fra vor Side mener stadig, at det er en for høj Tobaksbeskatning, da den jo er mindst 50 pCt. højere, end det var paatænkt i 1917, og selv om der er sket en Forbedring i det oprindelige Forslag, vil vi ikke kunne stemme for det, men vil afholde os fra at stemme, medens vi i øvrigt vil stemme for Skattelovforslagene.

Korsgaard: Det sidste fra Tobaksfabrikanterne foreliggende Forslag falder ikke sammen med det af Mindretallet stillede, men er væsentlig bedre for Statskassen. — Naar der tales om, hvorvidt en Tøre skal anses for meget eller lidt, kommer det jo ganske an paa, hvad Tøren ses i Relation til. Det ærede Medlem (Wilmann) talte om, at man i Arbejdsgiverkredse ikke var saa flot med Tøren, naar det drejede sig om Forhøjelse af Arbejds løn. Jeg ved ikke, at man i den sidste Krigstid overhovedet har talt om Tører. Et saa latterligt ringe Beløb har Arbejderne overhovedet ikke nævnt i de senere Forhandlinger, saa i denne Forbindelse kan vi ganske sikkert fuldkommen se bort fra det Beløb; det kendes fra ingen Side, og det er ganske naturligt, at naar Arbejds lønnen er oppe paa 1½—2 Kroner i Timen, saa regner man ikke mere med